

forfulgt. Vi skal have sikkerhed for, at han ikke står opført som terrorist på en eller anden liste et eller andet sted i verden.

Jeg kan forstå på statsministerens tale i tirsdags, at regeringen nu er indstillet på at bakke denne resolution op. Det er godt, det er flot. Man kan så stille sig spørgsmålet: Men hvorfor egentlig først nu? Så sent som i marts foreslog vi sammen med Venstre, at sådanne regler blev gennemført, men dengang blev det afvist. Som den socialdemokratiske udlændingeordfører sagde: Det er spild af Folketingets tid at komme med den slags forslag.

I dag er det så ikke spild af tid længere, og jeg kan forstå på statsministeren, at nu følger vi blot FN, og det gør vi konservative. Vi konservative har foreslået det. Nu giver statsministeren os ret. Det er godt for Danmark.

I løbet af de seneste uger har befolkningen været vidne til en interessant bevægelse i regeringens politik. Vi konservative har forsigtigt advaret om, at efterretningstjenesten måske ikke har haft den politiske opbakning til at opdage alt, hvad regeringen har haft behov for at vide.

Den øverste chef, justitsministeren, har beroliget befolkningen. Efterretningstjenesten har de nødvendige ressourcer, fastslog justitsministeren i sidste uge. I tirsdags fastslog statsministeren så det modsatte. Ifølge statsministeren er de konservative argumenter de rigtige: Vi skal styrke vores efterretningstjenester. Det er nødvendigt, så vi kan løfte vores forpligtelser også rent internationalt. Vi skal have flere ressourcer, mere mandskab og nye investeringer. Det sagde statsministeren.

Vi konservative er naturligvis mere enige med statsministeren end med justitsministeren. Vi konservative har foreslået det, og nu giver statsministeren os ret. Det er godt.

Jeg har også flere gange i løbet af de seneste uger tilladt mig at stille et par spørgsmål ganske stille og roligt, nemlig: Kan vi være sikre på, at vi ikke huser organisationer og personer i landet, som ikke burde være her? Kan vi være sikre på, at vi ikke har terrorister i Danmark? Statsministeren har som bekendt forsikret befolkningen om, at vi ikke huser terrorister i Danmark.

Når jeg alligevel har tvivlet på forklaringen, så er forklaringen enkel. Lige uden for vores dør, i Tyskland, i Belgien, i Frankrig, har politiet oprevet terrorceller. De har fundet terrorceller. Nationale og internationale forskere fortæller os, at vi har dem også. Men det har vi altså ikke, får vi at vide. Derfor spørgsmålet.

Også her har justitsministeren været hurtigt ude med en kommentar. I søndags kunne vi læse, at han mente, at en sådan offentlig mistanke var pinlig og et udtryk for mudderkastning. Samme dag offentliggjorde dagbladet Politiken en interessant artikel. Den viste noget om, hvem regeringen helt bevidst har givet ophold i Danmark: en irakisk hærchef, en tidligere chef for terrororganisationen PFLP samt flere afrikanere, der endog har meget blod på hænderne.

Det er så, hvad vi ved nu, men er der flere? Spørgsmål rejser sig. Er det stadig væk pinligt at være usikker på, om vi huser terrorister?

Statsministeren kom så i tirsdags med en nyhed: Vi skal sørge for, at krigsforbrydere, der søger tilflugt i Danmark, effektivt strafforfølges. Vi skal sørge for, at mennesker, der har forbrudt sig mod menneskeheden og menneskerettighederne, skal stilles til ansvar og retsforfølges. Det er vi enige i.

Det er alt sammen meget fint, men hvad er egentlig grunden til, at regeringen hidtil har lukket den slags mennesker ind? Hvordan kan det være, at de har fået lov til at gå rundt blandt os andre, efter at de har fortalt, at de har myrdet og torteret mennesker? Hvorfor griber man først ind nu? De har jo været her i årevis. Hvordan kan det ske, at den slags mennesker bliver tålt, som det hedder, eller får asyl, uden at regeringen foretager sig noget?

Så kan man stille spørgsmålet: Hvor mange andre går der rundt i Danmark med regeringens velsignelse? Ifølge Indenrigsministeriets oplysninger til Jyllands-Posten den 2. oktober ved man ikke, hvor mange der er her. Der er ikke noget præcist overblik, som der blev sagt. Der er altså intet overblik over, hvor mange forbrydere, terrorister og andre alvorligt kriminelle, der befinder sig i Danmark på tålt ophold. Det var altså svaret den 2. oktober. Det svar er naturligvis ikke godt nok. Det er aldeles uacceptabelt for den danske befolkning, at vi ikke ved, hvor mange af disse elementer vi skal hilse på hen over grøntsagshylden nede i Netto. Det er aldeles uacceptabelt, at de bare går rundt.

Men nu bliver der lovet bod og bedring igen efter 8 år ved regeringsmagten, hvor man ingenting har gjort. Sagen mod hærchefen bliver nu rejst, men hvad med de andre? Hvor er de? Hvad skal befolkningen tro? Skal befolkningen tro, at regeringen mener det denne gang? Skal vi endnu en gang tro på regeringens garantier, eller er det, som det plejer at være, synspunkter, der